

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **O. M.**, st. přísl. Ukrajina, zast. Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem, se sídlem Třemošná, Hromnice 33, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26.10.2010, č.j. CPR-12395-1/ČJ-2010-9CPR-C218,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 18.8.2010 č.j. CPPH-047938/CI-2010-60 o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění pak odvolací orgán mimo jiné uvedl, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání od 12.6.2008 s platností do 11.6.2010. Dále pak zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že žalobkyně neplní účel pobytu, na základě kterého jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno a toto

je ve spisovém materiálu doloženo informacemi okresní správy sociálního zabezpečení. Ve sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni ze dne 2.7.2008 je podle odvolacího orgánu uvedeno, že žalobkyně ukončila dne 30.6.2008 výkon samostatně výdělečné činnosti svým oznámením a opět se přihlásila k výkonu samostatně výdělečné činnosti ke dni 1.11.2009. Podle odvolacího orgánu správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěných důkazů, které obsahuje spisový materiál a na základě tohoto bylo vydáno rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území České republiky.

Odvolací orgán spatřoval v jednání žalobkyně, a to v ukončení samostatné výdělečné činnosti, závažnou překážku, která odůvodňuje neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud v rámci pobytu cizinec neplní účel pobytu, je to podle odvolacího orgánu závažná překážka, která brání dalšímu pobytu na území.

Podle odvolacího orgánu se správní orgán I. stupně vypořádal i s přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Cizinka uvedla, že je rozvedená, v České republice nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by měly vázán pobyt na její osobu. Syn žalobkyně se pak nachází na Ukrajině. Odvolací orgán neshledal vydané rozhodnutí jako nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života.

Správní orgán I. stupně podle odvolacího orgánu shromáždil dostatek důkazů a v rozhodnutí je podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel a k jakým závěrům dospěl.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že rozhodnutí správního orgánu II. stupně se odvíjí od skutečnosti, kterou tento orgán hodnotí jako závažnou překážku, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Touto závažnou překážkou má být skutečnost, že žalobkyně nebyla v období od 30.6.2008 do 31.10.2009 přihlášena k sociálnímu pojištění. V řízení žalobkyně připustila, že tato skutečnost vznikla díky její nedostatečné znalosti českých právních předpisů, nicméně za závažnou překážku by bylo možné toto chování považovat pouze v případě, kdyby z českého sociálního systému nějaké dávky čerpala. Ona sama však žádné dávky nečerpala. Sociální pojištění doplatila i za celou dobu jejího odhlášení ze sociálního pojištění.

Podle žalobkyně je nepoužitelná definice podnikání uvedená v ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, ze které oba správní orgány dovozují nepřetržitost výkonu samostatné výdělečné činnosti.

Zásadní skutečností, kterou však správní orgán nebere dostatečně v úvahu je skutečnost, že žalobkyně vlastní živnostenské oprávnění po celou dobu pobytu na území České republiky, výkon živnosti nikdy nepřerušila a živnostenské oprávnění je i nadále základem pro její samostatnou výdělečnou činnost.

Žalobkyně je přesvědčena, že rozhodnutí správního orgánu je rozhodnutím formálním, formalistickým, nedůvodným a neodůvodněným. Popsaným postupem podle žalobkyně překračuje správní orgán meze správního uvážení a jeho rozhodnutí je rozhodnutím svévolným, vydaným na základě libovůle správního orgánu.

Ve vyjádření k žalobě odvolací orgán reagoval na námitky žalobkyně. Navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty:

Žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ze dne 15.5.2010 vč. výpisu z obchodního rejstříku ze dne 24.5.2010, potvrzení Finančního úřadu v Plzni ze dne 12.5.2010, výzvy Magistrátu města Plzně k odstranění nedostatků ze dne 26.5.2010, pojistné smlouvy o základním zdravotním pojištění cizinců ze dne 9.6.2010, dokladu o zajištění ubytování ze dne 19.4.2010, potvrzení o stavu

splatných nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ze dne 10.5.2010, výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 3.6.2010; upozornění Úřadu městské části Praha 3, živnostenského odboru na zánik živnostenského oprávnění ze dne 2.7.2010; oznámení o ukončení samostatné výdělečné činnosti ke dni 30.6.2008; oznámení o zahájení samostatné výdělečné činnosti dne 1.11.2009; rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 18.8.2010 č.j. CPPH-047938/CI-2010-60, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena a to podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb.; odvolání žalobkyně ze dne 1.9.2010 vč. upřesnění ze dne 25.10.2010; žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26.10.2010 č.j. CPR-12395-1/ČJ-2010-9CPR-C218.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci je nesporné, že žalobkyni byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 12.6.2008 s platností do 11.6.2010. Ze správního spisu je pak zřejmé, že žádostí ze dne 15.5.2010 požádala žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ve správním spise se pak nachází oznámení osoby samostatně výdělečně činné, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost ze dne 30.6.2008, ze kterého je zřejmé, že ke dni 30.6.2008 výkon samostatné výdělečné činnosti žalobkyně skončil. Ze správního spisu resp. z oznámení o zahájení (opakovaném zahájení) samostatné výdělečné činnosti, které je také založeno ve správním spise, je zřejmé, že žalobkyně zahájila samostatnou výdělečnou činnost od 1.11.2009. Tedy 16 měsíců žalobkyně nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost ač dlouhodobý pobyt jí byl povolen za účelem podnikání a to pro období dvou let (od 12.6.2008 do 11.6.2010).

Žalobkyně v žalobě uvedla, že za závažnou překážku by bylo možné považovat skutečnost, že nebyla v období od 30.6.2008 do 31.10.2009 přihlášena k sociálnímu pojištění pouze v případě, že by z českého sociálního systému nějaké dávky čerpala, což se však nestalo, nebo že by měla nějaké nedoplatky na sociálním a zdravotním pojištění, popřípadě na daních. Žádný takový nedoplatek podle žalobkyně neexistuje, neboť sociální pojištění doplatila i za celou dobu jejího odhlášení ze sociálního pojištění.

Pokud pak jde o pojem „závažná překážka“, v daném případě se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání žalobce odůvodnit. Soud z obsahu žalovaného správního rozhodnutí ověřil, že se správní orgán dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabýval ve vztahu ke skutkovým okolnostem projednávané věci naplněním pojmu závažná překážka pobytu žalobkyně na území České republiky. V rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu správní orgán aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnil a specifikoval a to tak, že závažnou

překážku spatřuje v neplnění účelu pobytu, přičemž jednání žalobkyně podřadil pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od okresní správy sociálního zabezpečení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19.1.2012 č.j. 9 As 80/2011-69 (dostupný na www.nssoud.cz) „...správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.“

K výkladu pojmu podnikání podle § 2 zákona č. 513/1991 Sb. se pak vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, dostupné na www.nssoud.cz, kde uvedl, že „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byl povolen pobyt za účelem podnikání od 12.6.2008 do 11.6.2010. Z předložených dokumentů Okresní správou sociálního zabezpečení Plzeň-město vyplývá, že žalobkyně nebyla osobou samostatně výdělečně činnou, tedy podnikatelskou činnost přerušila a to v období od 30.6.2008 do 31.10.2009. Vzhledem k uvedenému je nepochybné, že žalobkyně nenaplnila účel pobytu, což ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu žalobkyně na území České republiky. Žalobkyně tak vědomě přestala fakticky plnit účel, pro který jí byl pobyt na území České republiky povolen. Dobu, po kterou tento účel neplnila, pak nelze označit za dobu krátkodobou, přechodnou, když trvala 16 měsíců (od 30.6.2008 do 31.10.2009). Z celkové doby, na kterou jí byl povolen pobyt (od 12.6.2008 do 11.6.2010), tedy převážnou část doby nepodnikala. Z toho vyplývá, že během předchozího pobytu neplnila účel povoleného pobytu, tj. nevykonávala podnikatelskou činnost, po převážnou část tohoto období.

Žalobkyně v žalobě namítala, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu je formální, formalistické, libovolné, svévolné, nedůvodné a neodůvodněné.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu II. stupně je uvedena rekapitulace průběhu správního řízení, že spisovým materiálem je doloženo, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. tak, aby byl zjištěn stav věci, a to v souladu s ust. § 2 zákona č. 500/2004 Sb. Podle odvolacího správního orgánu správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 167 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., kdy je policie oprávněna při plnění úkolů prověřovat, zda se cizinec nedopustil obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu a o v případě žalobkyně tím, že na území České republiky neplní účel pobytu – fakticky nepodniká. Správní orgán II. stupně odkázal na informaci, kterou

zaslala Okresní správa sociálního zabezpečení Plzeň, ze které vyplývá, že minimálně od 30.6.2008 do 31.10.2009 žalobkyně nepodnikala jako osoba samostatně výdělečně činná, tudíž podle odvolacího správního orgánu po uvedenou dobu neplnila ani účel pobytu podnikání. Správní orgán II. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval i ust. § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. (str. 3) a měl za to, že správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí vycházel z dostatečně zjištěných důkazů, které obsahuje spisový materiál. K živnostenskému oprávnění pak uvedl, že je průkazem, kterým jeho držitel prokazuje povolení k vykonávání určité činnosti v souladu se živnostenským zákonem. Odvolací správní orgán připustil a soud se s ním ztotožňuje, že z názvu oprávnění nevzniká cizinci povinnost podnikat, ale v případě, že nevyužívá svého oprávnění podnikat, pak neplní účel pobytu, pro který mu byl povolen. Následně se odvolací správní orgán vypořádal s námitkou žalobkyně, že splňuje podmínky pro prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, neboť k žádosti předložila všechny potřebné doklady (str. 4). Současně také konstatoval příslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. a to § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 a § 56 odst. 1 písm. k). Odvolací orgán spatřoval v jednání žalobkyně, a to ukončení samostatné výdělečné činnosti, závažnou překážku, která odůvodňuje neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dle jeho názoru a soud se k němu opět připojuje, je ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali jen ti cizinci, kteří zde pobývají v souladu se zákonnými podmínkami a plní účel pobytu. Pokud neplní účel pobytu, je to podle odvolacího správního orgánu závažná překážka, která brání dalšímu pobytu na území. Odvolací správní orgán neshledal v případě žalobkyně vydané rozhodnutí jako nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, když syn žalobkyně se nachází na Ukrajině.

Soud je nucen konstatovat, že neshledal žalobkyní tvrzenou neodůvodněnost rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Soud se pak se žalobkyní neztotožňuje ani v tom, že by rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo formálním, formalistickým, libovolným, svévolným, a nedůvodným. Dle názoru soudu je z odůvodnění rozhodnutí zcela zřejmé, proč nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a městský soud má za to, že bylo postupováno v případě žalobkyně v souladu s příslušnými shora uvedenými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb.

Závěrem soud poukazuje na skutečnost, že v dané věci žalobkyni nic nebránilo v tom, aby správnímu orgánu předložila pozitivní důkaz o svém podnikání, o své podnikatelské činnosti. Pokud pak skutečně tuto činnost vykonávala, není zřejmé, proč se u příslušné správy sociálního zabezpečení odhlašovala.

Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedenému nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek žalobkyně a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a odvolací správní orgán k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle úspěchu ve věci náleželo žalovanému správnímu orgánu, tomu však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly, a proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:

Simona Štěpinová